

عنوان مقاله:

ارزیابی اثرات اقتصادی و اجتماعی حاشیه نشینی بر تخریب محیط زیست شهری (مطالعه موردی: شهر شیراز)

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس ملی شهرسازی، معماری، عمران و محیط زیست (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

آزاده اربابی سبزواری - دانشیار و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد اسلامشهر، ایران

آرش قاسم پور - دانشجوی دکترای جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد اسلامشهر، ایران

خلاصه مقاله:

حاشیه شهرها که در ابتدا برای پاسخ به نیاز روستاییان مهاجر برای تامین مسکن و برخورداری از امکانات مطلوب زندگی شکل گرفته است با هجوم سیل عظیم جمعیت مبدل به استقرار گاه هایی میگردد که برای گسترش آنها برنامه ریزی مدونی صورت نگرفته و توسعه کالبدی آن بدون برنامه است. هدف از این مطالعه ارزیابی اثرات اقتصادی و اجتماعی حاشیه نشینی بر تخریب محیط زیست شهری در شهر شیراز میباشد. کلان شهر شیراز 200 هزار نفر حاشیه نشین دارد که با توجه به جمعیت بیش از یک میلیونی شیراز معادل یکپنجم آن میشود. در این پژوهش از دو روش کتابخانه ای و پرسشنامه محقق ساخته استفاده شد. جامعه آماری شامل 120 نفر از افراد ساکن در مناطق حاشیه نشین شهر شیراز میباشد. نتایج نشان داد که روحیه تعلق شهروندی نسبت به مسائل محیط زیستی در بین حاشیه نشینی ضعیف بوده و توجه کافی برای پرداختن به مسائل زیست محیطی را ندارند و مشارکت مردم حاشیه نشین در مسائل مربوط به محیط زیست بسیار کم رنگ بوده است. وجود تراکم جمعیت بالا، میزان آلودگی صوتی، هوا و آب در محلات حاشیه نشین را افزایش داده است. محدودیت دسترسی به آب آشامیدنی سالم و بهداشتی نیز در تعدادی از محلات حاشیه نشین شیراز به چشم میخورد. نتایج نشان از وجود ارتباط قوی بین ابعاد اقتصادی و اجتماعی با تخریب محیط زیست شهری دارد (در سطح اطمینان 95 درصد). ضریب همبستگی پیرسون بین ابعاد اقتصادی و اجتماعی با تخریب محیط زیست شهری به ترتیب برابر با 0/314 و 0/412 میباشد.

کلمات کلیدی:

حاشیه نشینی، اقتصادی و اجتماعی، تخریب محیط زیست شهری، شهر شیراز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1016715>

